

כי ביד אישה

יהונתן רוט

והיא לא אמרה לי "לך לאומן שעשאני", ולא רדפתי אחריה והתחננתי שתסלח לי. היא בכלל לא שמה לב. היא ענתה לי בפשטות לשאלה הפשוטה ששאלתי, שאפילו אני שמתי לב רק אחר כך כמה היא הייתה מתנשאת.

ירדתי מהטרמפ החמישי שלי היום והתחלתי לצעוד לטרמפיאדה האחרונה שלי להיום, אני מקווה. בדרך אפפו אותי הרהורים נעימים. שזכיתי ללמוד כנות מהי, ושאני במודעות כל כך גבוהה, ואיזה כיף לי להיות בכזו מכוונות לנקודת האמצע, להיות בכזה ריכוז, כזה דיוק. אני לא כמו כמויות של אנשים ששבויים בכל מיני אמונות מיושנות. הוי הם עומדים להתפקח, כשהם יצאו מהשיבה. ואם לא אז, מתישהו הם יחטפו את הבומבה. אבל אני זכיתי כבר בישיבה לנפץ את האמיתות השקריות ולזכות בתורת אמת, תורת סוד חדשה. אני כבר מבין מה העיקר בחיים, ושהתורה היא רק קמצוץ מתוך עבודת ה' הרחבה. אוי וכמה שאפשר למצוא את ה' בכל מקום, גם בקשיים, גם בהחמצות, גם בפספוסים, למשל כשטרמפ לא מגיע שעה. גם באנשים, באנושיות, ברגישות, בכל הוא מתגלה, וכל מאורע שקורה מזמין לעבודת ה'. הוי איזה כיף לי שאני שם. שפה אני אחוז, פה אני מונח.

הגעתי לטרמפיאדה, ולא מיהרתי בכלל. שוב פגשתי אותה, ונזכרתי איך אמרה לי פעם קודמת בקול צרוד: תוכל בקשה לקרוא לי כשמגיע טרמפ לירושלים, אני חייבת לעשן חצי סיגריה. אני מאחורי התחנה, טוב?

שוב ראיתי אותה מושיטה יד מלאה רחמים עצמיים, ואף אחד לא עוצר. היא שאלה אותי: למה אף אחד לא עוצר לי כבר שלושתרבע שעה? התלבטתי אם

לספר לה על מידת ההשתוות או לדבר איתה על חשיבות של תפילה. חשבתי לעצמי שהשתוות לא תדבר אליה כרגע. הכרעתי: התפללת על זה?

היא הייתה סתם מכוערת. אפילו חכמה שתבין שלעגתי לה לא הייתה לה. בטח שלא להכניס לי בהפוכה תשובה מוחצת. היא פשוט התחילה למלמל "אנא ה' הושיעה נא-אנא ה' הושיעה נא-אנא ה' הצליחה נא-אנא ה' הצליחה נא-אל נא רפא נא לה-אל נא רפא נא לה. אלוקים תרפא את אמא שלי שתהיה בריאה אמא שלי חולה מאוד".

"אתה יודע?"

"ושלא תסבול כאבים ושתחזור להבין מה קורה סביבה היא כבר הרבה זמן במצב הזה. אני לא אעשה שוב את הטעות הזאת לעלות על טרמפ למרכז העיר. פעם שעברה לקח לי שעה וחצי להגיע לבית חולים בגלל שעליתי למרכז העיר. אני לא יודעת אם אני אספיק היום. תלוי בטרמפ. אני אתקשר לאחותי להגיד לה שתלך היא היום לאמא ואני אלך לשמור על אבא".

והגיע טרמפ. ועליתי.